

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 7 czerwca 2017 r.

Pozycja 95

POSTANOWIENIE

z dnia 25 maja 2017 r.

Sygn. akt Ts 204/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Zbigniew Jędrzejewski – przewodniczący i sprawozdawca

Leon Kieres

Lech Morawski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 grudnia 2016 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej Sp. z o.o.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej z 27 września 2016 r. (data nadania) pełnomocnik Sp. z o.o. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność z Konstytucją art. 38 ust. 3 w zw. z art. 35 ust. 6 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2013 r. poz. 21, ze zm.; dalej: u.o.o.) w zw. z art. 90 ust. 1 i art. 91 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 486, ze zm.; dalej u.s.w.). Zaskarżonym przepisom u.o.o. i u.s.w. skarżący zarzuciła, że są niezgodne z art. 2, art. 32, art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2, art. 78 i art. 176 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z 16 grudnia 2016 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. W uzasadnieniu wskazał, że istotę niekonstytucyjności kwestionowanych przepisów skarżący upatruje w braku podstaw prawnych do skutecznego zaskarżenia bezczynności organu samorządu w przedmiocie zmiany uchwały w sprawie wykonania planu gospodarki odpadami, jak również w przypadku braku wydania rozstrzygnięcia dotyczącego spełnienia albo niespełnienia warunków określonych prawem, umożliwiających uzyskanie przez daną instalację statusu regionalnej instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych. W ocenie Trybunału oznacza to, że przedmiotem skargi uczyniła skarżący tzw. lukę w prawie, który to problem nie mieści się w zakresie kompetencji kontrolnych sądu konstytucyjnego. Zdaniem Trybunału taka kwalifikacja zarzutów skarżącej zdeterminowała również negatywną ocenę spełnienia przez nią innych przesłanek skargi konstytucyjnej, tzn. właściwego określenia przepisów, na podstawie których wydane zostało w sprawie skarżącej

ostateczne orzeczenie, a także wyjaśnienia sposobu, w jaki unormowania będące przedmiotem skargi naruszyły przysługujące jej wolności i prawa.

W zażaleniu na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego skarżąca zakwestionowała negatywną kwalifikację skargi w świetle obowiązujących przepisów. W przekonaniu skarżącej zarzuty skargi nie zostały skierowane przeciwko luce występującej w systemie prawa, lecz przeciwko konkretnym przepisom u.o.o. i u.s.w. – w zakresie, w jakim „mogą być rozumiane i stosowane w niekonstytucyjny sposób”. W związku z tym skarżąca podkreśliła, że nie domaga się zmiany w prawie, lecz kwestionuje „rozumienie (wykładnię) tych przepisów łącznie (...)”. Ponadto w ocenie skarżącej treść skargi doprowadziła do wykazania tego, że jej przedmiotem są regulacje fragmentaryczne i niepełne, nie zaś tego, że w ogóle takich przepisów nie ma.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074) do postępowań przed Trybunałem Konstytucyjnym wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: ustawa o TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane rozpatrywaną skargą nie zostało zakończone przed 3 stycznia 2017 r., tj. dniem wejścia w życie ustawy o TK, to do rozpoznania zażalenia skarżącej na postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu zastosowanie mają przepisy ustawy o TK.

Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy o TK skarżącej przysługiwało prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w zw. z art. 61 ust. 7 ustawy o TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Zasadniczą przesłanką odmowy nadania dalszego biegu analizowanej skardze było stwierdzenie, że jej przedmiotem skarżąca uczyniła tzw. zaniechanie prawodawcze, wykazując brak unormowań, które czyniłyby zadość sformułowanym przez skarżącą oczekiwaniom. Ich przedmiotem była możliwość wskazania podstaw prawnych do skutecznego zaskarżenia bezczynności organu samorządu w kontekście zmiany uchwały w sprawie wykonania planu gospodarki odpadami, jak również w przypadku niewydania rozstrzygnięcia dotyczącego spełnienia (albo niespełnienia) warunków określonych prawem, umożliwiających uzyskanie przez instalację statusu regionalnej instalacji do przetwarzania odpadów komunalnych. W zaskarżonym postanowieniu Trybunał przyjął, że taki sposób ujęcia zarzutów skargi wskazuje na to, że skarżąca kwestionuje w istocie brak norm prawnych, które kreowałyby podstawę prawną do podjęcia przez organy władzy publicznej stosownych działań i rozstrzygnięć.

Polemizując z powyższym stanowiskiem Trybunału, skarżąca wskazuje w zażaleniu, że zarzuty zawarte w jej skardze miały walor interpretacyjny, względnie zakresowy, ponieważ kwestionowała sposób rozumienia przepisów u.o.o. w zw. z u.s.w. pomijający obowiązek wydania, a następnie możliwość zaskarżenia do sądu administracyjnego negatywnego rozstrzygnięcia sejmiku województwa. W jej przekonaniu jest to więc przypadek jakościowo odmienny od sytuacji luki w prawie.

W zaskarżonym postanowieniu Trybunał Konstytucyjny słusznie jednak nie podzielił oceny przedmiotu skargi, jaką skarżąca przedstawia we wniesionym zażaleniu. Norm prawnych – zdaniem skarżącej – „brakujących” w obowiązującym stanie prawnym nie można

bowiem ani wyinterpretować z treści kwestionowanych przepisów, ani też zakwalifikować jako elementu pominiętego w zakresie ich zastosowania. Tylko wówczas zaś byłoby możliwe poddanie regulacji u.o.o. w zw. z u.s.w. kontroli Trybunału prowadzącej do podjęcia merytorycznego rozstrzygnięcia o charakterze – odpowiednio – interpretacyjnym lub zakresowym. Trybunał prawidłowo uznał jednak, że pomimo pozornie interpretacyjnego (zakresowego) sposobu sformułowania zarzutów skargi, w istocie zmierzała ona do wykazania braku normatywnych podstaw do dekodowania kompetencji organów władzy publicznej, których przedmiotem byłoby wydanie rozstrzygnięć o treści postulowanej przez skarżącą. Tym samym, przedmiotem skargi uczyniła skarżąca występujące – w jej ocenie – luki w obowiązującym stanie prawnym. Jak to już wskazano w zaskarżonym postanowieniu, tak określony przedmiot skargi nie mieści się jednak w zakresie wynikającym z art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Nieprawidłowe określenie przedmiotu skargi determinowało również niemożność spełnienia przez skarżącą innych wymagań skargi, tj. wskazania orzeczenia wydanego na podstawie zakwestionowanych przepisów (art. 53 ust. 2 pkt 1 ustawy o TK), a także wyjaśnienia sposobu naruszenia przez nie konstytucyjnych wolności i praw skarżącej (art. 53 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK).

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że zasadnie odmówił nadania analizowanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu.